

SENTÈNCIA 2004-37 DE 8 D'OCTUBRE DE 2004

**CASS- SANCIO**

**Durant la instància penal el termini de prescripció queda en suspens – la « falta inexcusable » prevista a l'article 17 del Reglament tècnic és independent d'una infracció penal.**

*Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet*

**A N T E C E D E N T S D E F E T**

1.- El Sr. M.L.B. va interposar recurs contra la resolució de la CASS de data 21 de maig de 2003, confirmant en alçada la decisió del 14 d'abril anterior sol·licitant la declaració de prescripció de l'expedient sancionador

2.- En la sentència del 24 de febrer del 2004, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda pel Sr. M.L.B.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 31 de març del 2004, el Sr. M.L.B. manifesta principalment que:

-la decisió de la Comissió Contenciosa de data 26 de maig del 2003 és mancada de motivació i això provoca una indefensió.

-el present expedient és un expedient sancionador i aquest està totalment prescrit, atès que ens troben davant d'un accident laboral ocorregut el dia 4 de febrer del 1997 i la CASS va esperar fins el 10 de març del 2003, o sigui 7 anys més tard, per a incoar un expedient en aplicació de l'article 17 del Reglament tècnic de la CASS,

-encara que ens trobem davant d'un expedient reparador, la CASS està reclamant al compareixent un ingrés de dret públic i, per tant, dins d'aquesta eventualitat d'expedient reparador, s'hauria d'aplicar el termini de prescripció de tres anys.

-la falta imputable al Sr. M.L.B. no es pot considerar com a inexcusable.

-el patró no cotitza i, conseqüentment, no se li pot aplicar cap penalització.

4.- En la seva contesta de data 17 de maig del 2004, la CASS manifesta principalment que:

-la decisió estava suficientment motivada i l'interessat no es trobava en posició d'indefensió.

-per efecte de la prejudicialitat penal fins que la sentència del Tribunal de Corts no fou ferma la CAAS no pogué iniciar la reclamació: l'article 17 del Reglament tècnic no regula ni sancions ni responsabilitat administratives, sinó reembossament ex lege de prestacions pagades per culpa inexcusable del patró.

-la falta era inexcusable: el Sr. M.L.B. no fou condemnat per una falta sinó per un delictes major de lesions per imprudència.

-el Sr. M.L.B. no acredita cap cotització; per tant, aquesta s'obté a partir del salari mensual mitjà determinat per la CASS d'acord amb els articles 3 i 4 del Reglament d'Aplicació numero 5, en relació a l'article 2 del mateix Reglament.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

## **FONAMENTS DE DRET**

**Primer.-** Competència El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia.

**Segon.-** La demandant manifesta que la decisió de la CASS de data 26 de maig del 2003 (Veure foli 57) no està suficientment motivada i la situa en posició d'indefensió.

La decisió del 26 de maig del 2003 és efectivament molt breu, però la CASS es limita a confirmar la decisió del 14 d'abril del 2003 (veure foli 53) i aquesta última decisió està puntualment regulada i la demandant ha pogut presentar aquestes observacions. No s'ha trobat per tant en posició d'indefensió i la demanda s'ha de rebutjar en aquest punt.

**Tercer.-** El present litigi planteja en segon lloc la qüestió de la prescripció.

Sobre aquest punt, cal aplicar les disposicions de la Llei de finances públiques.

Sense que sigui necessari de pronunciar-se sobre la naturalesa jurídica de l'acció prevista a l'article 17 del Reglament tècnic, cal remarcar que aquesta acció constitueix l'aplicació de « Drets econòmics » en el sentit de l'article 5 de la llei de les finances públiques i, en particular del paràgraf « h » d'aquest article: « « Els restants recursos que pertanyen legalment a l'Administració general i a les entitats parapúbliques o de dret públic », i la CASS figura entre aquestes entitats ( article 3-3).

En aquestes condicions les regles de la prescripció queden fixades per l'article 7 de la Llei ja mencionada.

S'ha d'aplicar l'article 7 apartat a de la Llei i no l'apartat b contemplat per error en la decisió de la CASS del 14 d'abril del 2003 (veure foli 53). Segons aquest text,

« prescriuen als tres anys ... a La facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i d'altres ingressos de dret públic. El termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa ». En aquest cas, el fet generador és l'esdeveniment de l'accident de treball ocorregut el dia 4 de febrer de 1997.

En aquest cas, aquest accident ha donat lloc a un procediment penal. Aquest es va acabar per la sentència del Tribunal Superior de Justícia de data 14 d'octubre del 2002.

Ara bé, com ja ha jutjat aquesta Sala (veure. Aute 99-11 del 22 de juny del 1999), durant la instància penal el termini de prescripció queda en suspens. En efecte, les jurisdiccions repressives estableixen la realitat dels fets, i les seves constatacions s'imposen a les autoritats públiques. En aquestes condicions, el punt de partida del termini de tres anys devia en aquest cas fixar-se el dia 14 d'octubre del 2002. La CASS, per tant ha respectat el termini de tres anys i la demanda s'ha de rebutjar en aquest punt.

**Quart .-** La « falta inexcusable » prevista a l'article 17 del Reglament tècnic és independent d'una infracció penal. Així i tot, com ja s'ha dit anteriorment, les constatacions de fet contingudes en una sentència penal s'imposen a les altres autoritats públiques. Es pot llegir en la sentència del Tribunal des Corts de data 26 de febrer del 2002, « la prova practicada acredita abastament que en el lloc on s'emmagatzemaven els taulons no hi cap mesura de seguretat per prevenir un risc de caiguda del treballador que era obligat a pujar dalt del mur » (veure foli 82). Aquestes constatacions de fets demostren que el Sr. M.L.B. esdevingué culpable d'una "falta inexcusable" en el sentit de l'article 17 del Reglament tècnic, és a dir « aquella falta comesa pel patró sense intenció de perjudicar, per imprudència o negligència, sense tenir compte de les regles elementals de seguretat previstes en el reglament ». En efecte, ha quedat demostrat que el Sr. M.L.B. ha donat mostra d'una gran negligència.

**Cinque.-** En quant al càlcul de la sanció, el demandant estima que no és deutor en la mesura en que mai ha abonat la cotització patronal.

Però l'article 17 ha de ser objecte d'una interpretació finalista. El fonament d'aquest article figura en la seva primera frase i la segona constitueix una il·lustració del càlcul aplicable en els casos més nombrosos. Però en la hipòtesis com la d'aquest cas, on no s'ha lliurat cap cotització, una aplicació literal de la segona frase faria ineficax el principi de la primera frase.

La CASS per tant, ha fet una bona interpretació per analogia, recolzant-se sobre els principis obtinguts pel càlcul de les cotitzacions voluntàries (Reglament Tècnic 5). El càlcul efectuat per la CASS (veure foli 84) queda justificat.

## DECISIÓ

El Tribunal Superior d'Andorra, Sala Administrativa en nom del Poble Andorra ha decidit

**Primer** : Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel Sr. M.L.B. contra la sentència de 24 de febrer de 2004 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles-

**Segon** : Confirmar la sentència recorreguda.

**Tercer** : No efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència és ferma i executiva

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.